

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Medewerking gevraagd. — Hoewel de belangstelling voor onze Hymenoptera den laatsten tijd voortdurend toeneemt, blijft zij toch voornamelijk beperkt tot de Aculeaten.

Ik stel me nu echter voor, een nadere studie te maken van de Sluipwespen en wel vooreerst van de Ichneumonidae. Nu is het uit een faunistisch oogpunt natuurlijk al absoluut noodzakelijk materiaal uit alle deelen van het land te verzamelen en zou ik medewerking in dien geest al bijzonder op prijs stellen. Vooral is het me echter te doen, om de dieren, welke de lepidopterologen tegen wil en dank hebben opgekweekt. Zulk materiaal is biologisch van zeer veel belang, tenminste als de rups al gedetermineerd is en er bij vermeld wordt. En nu kom ik tot hen met mijn verzoek, dat kostbare materiaal in het vervolg niet meer verloren te laten gaan, maar het op de gebruikelijke wijze in een hoekje van hun insectenkerkhof bij te zetten en op de papieren grafzerk den naam van den gastheer en de vindplaats daarvan te vermelden. Als ze mij dan nog die dieren, zoodra het de moeite loont, willen doen toekomen, hebben ze al voor een belangrijk deel bijgedragen tot de kennis van deze biologisch zoo merkwaardige en economisch zoo hoogst belangrijke diergroep. Ten overvloed wil ik er nog even bij vermelden, dat het de bedoeling is, om een zoo volledig mogelijke collectie bijeen te brengen. Stuur me dus alstublieft geen dieren ter determinatie, die u weer terug verwacht, want daar zijn we nog niet aan toe. Wat betreft het praepareeren: fijne speld (in harmonie met de grootte van het dier) door de mesothorax, vleugels uitgespreid (dit natuurlijk zonder spannen). Micro's kleeft men op een papiertje.

Blaricum (N. H.), Eemnesserstraat 33b.

G. BARENDRECHT.

Oog om oog, tand om tand. — We wandelden door een der verrukkelijke kleine dalen in 't hartje der Vogezen. Wat een stilte, wat een weldadige rust na ons bezoek aan Parijs. Alleen het beekje, dat kronkelend door het dal stroomt, weet niet, wat rust is. We passeeren een paar kleine woninkjes en plotseling hooren we een geweldig gesis, geblaas, gepiep. We snellen toe. In een aardappelakkertje wordt een strijd op leven en dood gevoerd. Tusschen de struiken zien we een zwarte vlek, in hevige beweging en herkennen daaraan een gewone kat. Maar wie is de andere strijder, die zoo hevigen tegenstand biedt aan de scherpe tanden en klauwen van poes? Dat komen we weldra te weten, want het gevecht is spoedig beslist en met hoog opgericht kop stapt onze poes van tusschen de struiken. In haar bek hangt het slappe, slangachtige lichaam van een, in zijn soort, reusachtige wezel. Scherp steekt de witte buik tegen de omringende kleuren af en stevig houdt de kat haar kaken om den strot van haar vijand geklemd, terwijl een bende kwikstaartjes en piepers in hevige opwinding om haar kop fladderen. Poes stapt onverstoord verder en verdwijnt door een gat in een bouwvallig schuurtje. Een oud vrouwtje heeft ook het lawaai gehoord en staat glimlachend op den drempel harer woning. „Vous avez un brave chat, madame” zeg ik. „Oui, monsieur. Ce n'est pas le premier, qu'il a pris” klinkt het terug en we vervolgen onzen weg door het zonnige landschap.

Amsterdam, 1926.

G. M. GROOTENBOER.

Kikkerenquête. — In de Paaschvacantie van 1925 trof ik een boomkikker (één exemplaar) aan te Hengelo (O.) in het verwilderde park van het buiten „het Tichelwerk” aan den Dennenboschweg.

Leeuwarden, 13 September 1926.

A. N. KOOPMANS.